।। ଷଷ୍ଠ ଦିନ ପାରାୟଣ ।।

।। ଷଟତ୍ରିଂଶତ୍ (୩୬) ଅଧ୍ୟାୟ ।।

ବାବାଙ୍କ ସର୍ବଜ୍ଞାତାର ପରିଚୟ, ଶ୍ରୀଫଳ ଅର୍ପଣ ଓ ସନ୍ତାନ ପ୍ରାପ୍ତି

ଏହି ଅଧ୍ୟାୟରେ ଗୋଆର ଦୁଇଜଣ ବ୍ୟକ୍ତି ଏବଂ ସୋଲାପୁରର ଶ୍ରୀମତୀ ଔରଙ୍ଗାବାଦକରଙ୍କର କଥା ବର୍ଣ୍ଣନା କରାଯାଇଛି ।

ଗୋଆର ଦୁଇ ବ୍ୟକ୍ତି : ଥରେ ଗୋଆର ଦୁଇଜଣ ବ୍ୟକ୍ତି ଶ୍ରୀ ସାଇବାବାଙ୍କ ଦର୍ଶନ ନିମିତ୍ତ ଶିରିଡ଼ି ଆସିଲେ । ଦ୍ୱାରକାମାୟୀରେ ପହଞ୍ଚି ସେମାନେ ବାବାଙ୍କୁ ପ୍ରଣାମ କଲେ । ଯଦିଓ ସେହି ଦୁଇଜଣ ଏକାଠି ଆସିଥିଲେ, ବାବା ଜଣକୁ ୧୫ ଟଙ୍କା ଦକ୍ଷିଣା ମାଗିଲେ ଓ ସିଏ ଆଦର ସହକାରେ ତାହା ଦେଲେ । ଅନ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତିଜଣକ ମଧ୍ୟ ୩୫ ଟଙ୍କା ଦକ୍ଷିଣା ଦେଲେ, କିନ୍ତୁ ବାବା ତାହାକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କଲେ । ଉପସ୍ଥିତ ଲୋକଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବଡ଼ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଖେଳିଗଲା । ସେହି ସମୟରେ ଶ୍ୟାମା ବି ସେଠାରେ ଉପସ୍ଥିତ ଥିଲେ । ସେ କହିଲେ 'ଦେବା ! ଏହା କ'ଣ ! ସେ ଦୁହେଁ ଏକାସାଥିରେ ଆସିଛନ୍ତି । ଜଣକଠାରୁ ଆପଣ ଦକ୍ଷିଣା ସ୍ୱୀକାର କରୁଛନ୍ତି ଏବଂ ଅନ୍ୟଜଣକ ଆଗ୍ରହରେ ଦେଲେ ମଧ୍ୟ ତାକୁ ଗ୍ରହଣ କରୁନାହାନ୍ତି । ଏହିପରି ଭେଦଭାବ କାହିଁକି ?' ବାବା କହିଲେ 'ଶ୍ୟାମା, ତୁମେ ବାଳକ ! ମୁଁ କାହାଠାରୁ କିଛି ବି ନିଏନାହିଁ । ଏଠାରେ ତ ମସଜିଦ୍‌ମାୟୀ ତା'ର ଋଣ ମାଗେ ଏବଂ ଦେବା ଲୋକ ଋଣ ଶୁଝି ମୁକ୍ତ ହୋଇଯାଏ । ମୋର ଘର, ସମ୍ପତ୍ତି ପିଲାଛୁଆ କ'ଣ ଅଛି ଯେ ମୁଁ ଚିନ୍ତା କରିବି ? ମୋର କୌଣସି ବସ୍ତୁର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ମୁଁ ସ୍ୱାଧୀନ । ଋଣ, ଶତ୍ରୁତା ତଥା ହତ୍ୟା ଏସବୁର ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ ଅବଶ୍ୟ କରିବାକୁ

ପଡ଼ିବ ଏବଂ ଏଥିରୁ କୌଣସି ପ୍ରକାର ମୁକ୍ତି ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ ।' ଏହାପରେ ବାବା ତାଙ୍କର ସ୍ୱଭାବସୁଲଭ ପ୍ରତୀକାତ୍ମକ ଶୈଳୀରେ ନିମ୍ନୋକ୍ତ କଥା ବ୍ୟାଖ୍ୟାନ କଲେ ।

'ତାଙ୍କ ଜୀବନର ପୂର୍ବାର୍ଦ୍ଧରେ ଏହି ବ୍ୟକ୍ତି ନିର୍ଦ୍ଧନ ଥିଲେ । ସେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କଠାରେ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କଲେ ଯେ ଯଦି ଚାକିରି ମିଳିଯାଏ, ଗୋଟିଏ ମାସର ବେତନ ଅର୍ପଣ କରିବେ । ଏହାପରେ ମାସକୁ ୧୫ ଟଙ୍କା ଦରମାରେ ଚାକିରି ମିଳିଲା । ତାପରେ ଉତ୍ତରୋତ୍ତର ଉନ୍ନତି ହୋଇ ୩୦, ୬୦, ୧୦୦, ୨୦୦ ଏବଂ ଶେଷରେ ୭୦୦ଟଙ୍କା ମାସିକ ବେତନ ହେଲା । କିନ୍ତୁ ରୋଜଗାର ବଢ଼ିବା ପରେ ସେ ମାନସିକ କଥା ଭୁଲିଗଲେ ଏବଂ ତାକୁ ପୂରଣ କଲେ ନାହିଁ । ଏବେ ତାଙ୍କର ଶୁଭ କର୍ମର ପ୍ରଭାବରୁ ହିଁ ସେ ଏଠାରେ ପହଞ୍ଚିବାର ସୌଭାଗ୍ୟ ଲାଭ କରିଛନ୍ତି । ଏଣୁ ମୁଁ ୟାଙ୍କଠାରୁ କେବଳ ୧୫ ଟଙ୍କା ଦକ୍ଷିଣା ମାଗିଲି, ଯାହା ତାଙ୍କର ପ୍ରଥମ ମାସର ଦରମାର ପ୍ରାପ୍ୟ ଥିଲା ।'

ଦ୍ୱିତୀୟ କଥାଟି ବାବା ଏହିପରି କହିଲେ- 'ସମୁଦ୍ର କୂଳରେ ବୁଲୁ ବୁଲୁ ମୁଁ ଏକ ଭବ୍ୟ ପ୍ରାସାଦ ନିକଟରେ ପହଞ୍ଚିଲି ଏବଂ ତା'ର ବାରଣ୍ଡାରେ ବିଶ୍ରାମ କଲି । ସେହି ପ୍ରାସାଦର ମାଲିକ ମୋତେ ସ୍ୱାଗତ କରି ଉତ୍ତମ ସ୍ୱାଦିଷ୍ଟ ଭୋଜ୍ୟ ସାମଗ୍ରୀ ଖାଇବାକୁ ଦେଲେ । ଖାଇସାରିବା ପରେ ଆଲମାରି ପାଖରେ ଏକ ପରିଷ୍କୃତ ସ୍ଥାନ ଶୋଇବା ପାଇଁ ଦେଖାଇଦେଲେ ଏବଂ ସେଠାରେ ମୁଁ ଶୋଇଲି । ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ଗାଢ଼ ନିଦ୍ରାରେ ଶୋଇଛି ଉକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତି କାନ୍ଥରେ ସିନ୍ଧି ଖୋଳି ଭିତରକୁ ପ୍ରବେଶ କଲା ଏବଂ ମୋର ପକେଟ କାଟି ୩୦ ହଜାର ଟଙ୍କା ଚୋରି କରି ନେଇଗଲା । ସକାଳୁ ଉଠି ଏହା ଜାଣିବା ପରେ ମୁଁ ଦୁଃଖରେ ଭାଙ୍ଗିପଡ଼ିଲି ଏବଂ କାନ୍ଦିବାକୁ ଲାଗିଲି । ଯେହେତୁ କେବଳ ଟଙ୍କା ଚୋରି ହୋଇଥିଲା ଏହା ସେହି ବ୍ରାହ୍ମଣ ଲୋକଟିର କାର୍ଯ୍ୟ ବୋଲି ମୋର ଧାରଣା ହେଲା । ଏହାପରେ ମୋତେ ଖାଇବା ପିଇବାକୁ ଭଲ ଲାଗିଲା ନାହିଁ ଏବଂ ଗୋଟିଏ ପକ୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୁଁ ସେପରି ବାରଣ୍ଡାରେ ବସି ଦୁଃଖରେ କାତର ହେଉଥିଲି । ଏହିପରି ପନ୍ଦର ଦିନ ବିତିବା ପରେ ରାସ୍ତାରେ ଯାଉଥିବା ଜଣେ ଫକିର ମୋତେ ଦେଖି ମୋର କାନ୍ଦିବାର କାରଣ ପଚାରିଲେ । ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ସମସ୍ତ କଥା ଶୁଣାଇଲି । ସେ କହିଲେ ଯେ 'ଯଦି ତୁମେ ମୋର ଆଦେଶ ଅନୁସାରେ ଆଚରଣ କରିବ ତାହେଲେ ତୁମର ଚୋରି ଧନ ମିଳିଯିବ । ମୁଁ ଜଣେ ଫକିରଙ୍କ ଠିକଣା ଦେଉଛି, ତୁମେ ତାଙ୍କର ଶରଣକୁ ଯାଅ ଏବଂ ତାଙ୍କର କୃପାରୁ ତୁମର ହୃତ ଧନ ପୁଣି ମିଳିଯିବ । କିନ୍ତୁ ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତୁମକୁ ତୁମର ଧନ ମିଳିନାହିଁ ସେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତୁମେ ତୁମର ଗୋଟିଏ ରୁଚିକର ଭୋଜ୍ୟ ଜିନିଷ ତ୍ୟାଗ କର ।' ମୁଁ ସେହି ଫକିରଙ୍କର କଥା ମାନିଲି ଏବଂ ମୋର ଚୋରି ଯାଇଥିବା ଧନ ମିଳିଗଲା । ତାପରେ ମୁଁ ସମୁଦ୍ରକୂଳକୁ ଆସିଲି, ସେଠାରେ ଗୋଟିଏ ଜାହାଜ ଲାଗିଥିଲା । ଜାହାଜଟି ଯାତ୍ରୀ ଭରପୂର ଥିଲା । ଭାଗ୍ୟବଶତଃ ସେଠାରେ ଜଣେ ଉଦାର ପ୍ରକୃତିର ଚପରାସୀ ଯୋଗୁ ମୋତେ ଗୋଟିଏ ସ୍ଥାନ ମିଳିଗଲା । ଏହି ପ୍ରକାର ମୁଁ ଅପର

ପାର୍ଶ୍ୱରେ ପହଞ୍ଚିଲି ଏବଂ ସେଠାରୁ ରେଳଗାଡ଼ିରେ ବସି ମସଜିଦ୍‌ମାଈଙ୍କ ପାଖରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିଛି ।'

କଥା ସମାପ୍ତ ହେବା ବେଳକୁ ବାବା ଶ୍ୟାମାଙ୍କୁ ଅତିଥିଦ୍ୱୟଙ୍କୁ ନିଜ ସହିତ ନେଇଯିବା ପାଇଁ ଏବଂ ଭୋଜନର ବ୍ୟବସ୍ଥା କରାଇବା ପାଇଁ କହିଲେ । ଶ୍ୟାମା ସେହି ଅନୁସାରେ ସେମାନଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ଘରକୁ ନେଇଗଲେ ଏବଂ ଭୋଜନ କରାଇଲେ । ଭୋଜନ କରିବା ସମୟରେ ଶ୍ୟାମା କହିଲେ 'ବାବାଙ୍କର କାହାଣୀ ବଡ଼ ରହସ୍ୟପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଟେ, କାରଣ ନା ସେ କେବେ ସମୁଦ୍ର ଆଡ଼େ ଯାଇଛନ୍ତି ନା ତାଙ୍କ ପାଖରେ ୩୦ ହଜାର ଟଙ୍କା ଥିଲା । ସେ କେଉଁଠାକୁ ଯାତ୍ରା ବି କରିନାହାନ୍ତି, କୌଣସି ଟଙ୍କା ଚୋରି ହୋଇନାହିଁ କି ସେ ଫେରିଆସିନାହାନ୍ତି ।' ତାହେଲେ ବାବା ଏହି କଥା କହିଲେ କାହିଁକି ? ଆପଣମାନଙ୍କର ସେପରି କିଛି ଅନୁଭୂତି ହୋଇଛି କି ? ଅତିଥିଦ୍ୱୟଙ୍କ କଣ୍ଠ ବାଷ୍ପରୁଦ୍ଧ ହୋଇଗଲା ଏବଂ ଚକ୍ଷୁଯୁଗଳ ଅଶ୍ରୁରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଗଲା । ସେମାନେ କାନ୍ଦି କାନ୍ଦି କହିଲେ ବାବା ତ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ, ଅନନ୍ତ ଏବଂ ପରଂବ୍ରହ୍ମସ୍ୱରୂପ ଅଟନ୍ତି । ଯେଉଁ କଥା ସେ କହିଲେ ତାହା ଅବିକଳ ଆମର କାହାଣୀ ଏବଂ ଆମ ସହିତ ସେସବୁ ଘଟିଛି । ତେବେ ଏହା ତାଙ୍କୁ କିପରି ଜ୍ଞାତ ହେଲା, ତାହାହିଁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର ବିଷୟ । ଭୋଜନ ପରେ ଆମେ ଏହାର ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିବରଣୀ ଆପଣଙ୍କୁ ଶୁଣାଇବୁ ବୋଲି ସେ ଦୁହେଁ କହିଲେ ।

ଭୋଜନ ପରେ ପାନ ଖାଇବା ସମୟରେ ସେମାନେ ତାଙ୍କର କାହାଣୀ ଶୁଣାଇବା ଆରମ୍ଭ କଲେ । ପ୍ରଥମ ଜଣକ କହିଲେ-

'ଘାଟରେ ଏକ ପାହାଡ଼ିଆ ସ୍ଥାନରେ ଆମର ଘର । ଜୀବିକା ନିର୍ବାହ ନିମନ୍ତେ ଚାକିରି ଖୋଜିବା ଆଶାରେ ମୁଁ ଗୋଆ ଆସିଥିଲି । ସେଠାରେ ଭଗବାନ ଦତ୍ତାତ୍ରେୟଙ୍କୁ କଥା ଦେଇଥିଲି ଯେ ଯଦି ମୋତେ ଚାକିରି ମିଳିଯାଏ, ତାହେଲେ ମୁଁ ଗୋଟିଏ ମାସର ଦରମା ଭେଟି ଚଢ଼ାଇବି । ତାଙ୍କର କୃପାରୁ ମୋତେ ମାସିକ ୧୫ ଟଙ୍କାରେ ଚାକିରି ମିଳିଗଲା ଏବଂ ଯେଉଁ ପ୍ରକାର ବାବା କହିଲେ, ସେହି ପ୍ରକାର ମୋର ଉନ୍ନତି ହେଲା । ଏହାପରେ ମୁଁ ମୋର ପ୍ରତିଜ୍ଞା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭୁଲିଯାଇଥିଲି । ବାବା ତାହା ସ୍ମରଣ କରାଇଦେଲେ ଏବଂ ମୋଠାରୁ ପନ୍ଦର ଟଙ୍କା ଅସୁଲ କରିନେଲେ । ଆପଣମାନେ ଏହାକୁ ଦକ୍ଷିଣା ମନେ କରନ୍ତୁ ନାହିଁ । ଏହା ତ ପୁରୁଣା ଋଣର ପରିଶୋଧ, ଦୀର୍ଘ କାଳ ଧରି ଭୁଲିଯାଇଥିବା ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଆଜି ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେଲା ।

ଶିକ୍ଷା : ବାସ୍ତବରେ ବାବା କେବେ କାହାଠାରୁ ଅର୍ଥ ମାଗିନାହାନ୍ତି କି ତାଙ୍କର ଭକ୍ତମାନଙ୍କୁ ମାଗିବାକୁ ଦେଇନାହାନ୍ତି । ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଉନ୍ନତିରେ କାଞ୍ଚନ ବାଧକ ବୋଲି ସେ ବିଚାର କରୁଥିଲେ ଏବଂ ଭକ୍ତମାନଙ୍କୁ ତା' ପାଖରୁ ସର୍ବଦା ଦୂରେଇ ରଖୁଥିଲେ । ଭକ୍ତ ମହଲସାପତି ଏହାର ଉଦାହରଣ ଅଟନ୍ତି । ସେ ବହୁତ ନିର୍ଦ୍ଧନ ଥିଲେ ଏବଂ ବଡ଼ କଷ୍ଟରେ ଜୀବିକା ନିର୍ବାହ କରୁଥିଲେ; କିନ୍ତୁ ବାବା ତାଙ୍କୁ କେବେ ପଇସା ମାଗିବାକୁ

ଦେଉନଥିଲେ କି ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଥିବା ଦକ୍ଷିଣାରୁ କିଛି ତାଙ୍କୁ ଦେଉନଥିଲେ । ଥରେ ଜଣେ ଦୟାଳୁ ଏବଂ ସହୃଦୟ ବ୍ୟବସାୟୀ ହଂସରାଜ ବାବାଙ୍କ ଉପସ୍ଥିତିରେ ମୋଟା ଅଙ୍କର ଅର୍ଥ ମହଲସାପତିଙ୍କୁ ଦେଲେ; କିନ୍ତୁ ବାବା ତାଙ୍କୁ ତାହା ଅସ୍ୱୀକାର କରିଦେବାକୁ କହିଲେ ।

ଏବେ ଦ୍ୱିତୀୟ ଅତିଥି ତାଙ୍କର କାହାଣୀ ଶୁଣାଇବାକୁ ଲାଗିଲେ । 'ମୋ ପାଖରେ ଏକ ବ୍ରାହ୍ମଣ ରୋଷେୟା ଥିଲା । ଗତ ୩୫ ବର୍ଷ ଧରି ସେ ନିଷ୍ଠାର ସହ ମୋ ପାଖରେ କାମ କରୁଥିଲା । କୁସଙ୍ଗରେ ପଡ଼ି ତା'ର ମନ ବଦଳିଗଲା ଏବଂ ସେ ମୋର ସମସ୍ତ ଟଙ୍କା ଚୋରି କରି ନେଇଗଲା । ମୋର ଆଲମାରୀ କାନ୍ଥକୁ ଲାଗିକରି ଥିଲା ଏବଂ ଯେଉଁ ସମୟରେ ଆମେ ଗାଢ଼ ନିଦରେ ଶୋଇଥିଲୁ, ସେ ସିନ୍ଧି ଚୋରିକରି ମୋର ୩୦ ହଜାର ଟଙ୍କା ନେଇଗଲା । ମୁଁ ଜାଣିପାରୁନାହିଁ କି ବାବା ଠିକ୍ ଠିକ୍ ଭାବରେ ଏହି ପରିମାଣ କଥା କିପରି ଜାଣିଲେ ? ମୁଁ ଦିନ ରାତି କାନ୍ଦୁଥିଲି ଏବଂ ବଡ଼ ଦୁଃଖରେ ଥିଲି । ଦିନେ ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ନିରାଶ ଓ ଉଦାସ ହୋଇ ବାରଣ୍ଡାରେ ବସିଥିଲି, ରାସ୍ତାରେ ଯାଉଥିବା ଜଣେ ଫକିର ମୋ ପାଖକୁ ଆସି ମୋର ଦୁଃଖର କାରଣ ପଚାରିଲେ । ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ସମସ୍ତ କଥା କହିଲି । ତା'ପରେ ସେ କହିଲେ କି କୋପରଗାଓଁ ତାଲୁକରେ ଶିରିଡ଼ି ଗ୍ରାମରେ ଶ୍ରୀ ସାଇବାବା ନାମରେ ଜଣେ ସିଦ୍ଧ ପୁରୁଷ ରହୁଛନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ କଥା ଦିଅ ତଥା ନିଜର ରୁଚିକର କୌଣସି ଭୋଜ୍ୟ ପଦାର୍ଥ ତ୍ୟାଗକରି ମନରେ ସଂକଳ୍ପ କର ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସିଏ ଦର୍ଶନ ଦେଇନାହାନ୍ତି, ସେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେହି ପଦାର୍ଥ ଗ୍ରହଣ କରିବ ନାହିଁ । ଏହାପରେ ମୁଁ ଅନ୍ନ ପରିତ୍ୟାଗ କଲି ଏବଂ ସଂକଳ୍ପ କଲି ଯେ "ବାବା ! ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୁଁ ତୁମର ଦର୍ଶନ ଲାଭ କରିନାହିଁ ତଥା ମୋର ଚୋରି ଧନ ମିଳିନାହିଁ, ସେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୁଁ ଅନ୍ନ ଗ୍ରହଣ କରିବି ନାହିଁ । ଏହି ପ୍ରକାର ଯେତେବେଳେ ୧୫ ଦିନ ବିତିଗଲା ସେହି ବ୍ରାହ୍ମଣ ନିଜେ ଆସିଲା ଏବଂ ସମସ୍ତ ଧନ ଫେରାଇଦେଇ ପଶ୍ଚାତ୍ତାପ କଲା । ମୋର ଗୋଡ଼ ଧରି କ୍ଷମାଭିକ୍ଷା କଲା । ଏହି ପ୍ରକାର ସବୁ ସ୍ୱାଭାବିକ ହୋଇଗଲା । ଯେଉଁ ଫକିରଙ୍କ ସହ ମୋର ସାକ୍ଷାତ ହୋଇଥିଲା ତଥା ଯିଏ ମୋତେ ସହାୟତା କରିଥିଲେ ସେହି ଫକିରଙ୍କୁ ତାହା ପରେ ମୁଁ ଆଉ କେବେ ଦେଖିନଥିଲି । ଏହାପରେ ଶ୍ରୀ ସାଇବାବାଙ୍କର ଦର୍ଶନ ନିମିତ୍ତ, ଯାହାଙ୍କ କଥା ସେହି ଫକିର କହିଥିଲେ, ମୋ ମନରେ ତୀବ୍ର ଉତ୍କଣ୍ଠା ଜାତ ହେଲା । ମୁଁ ଭାବିଲି ଯେ ଯେଉଁ ଫକିର ମୋର ଘରକୁ ଆସିଥିଲେ ସେ ଶ୍ରୀ ସାଇବାବାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କେହି ନଥିଲେ । ଯିଏ ମୋତେ କୃପା କରି ଦର୍ଶନ ଦେଲେ ତଥା ମୋର ଏହି ପ୍ରକାର ସହାୟତା କଲେ ତାଙ୍କର ୩୫ ଟଙ୍କାର ଲାଳସା କିପରି ହୋଇଥାନ୍ତା ? ଏହାର ବିପରୀତରେ ସେ ଅହେତୁକ କୃପା କରି ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଉନ୍ନତି ପଥରେ ମୋତେ ନେଇଗଲେ ।'

ଯେତେବେଳେ ଚୋରିଯାଇଥିବା ଅର୍ଥ ମିଳିଗଲା ମୋର ଆନନ୍ଦର ସୀମା ରହିଲା

ନାହିଁ । ମୋର ବୁଦ୍ଧି ଭ୍ରମ ହୋଇଗଲା ଏବଂ ମୁଁ ମୋର ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଭୁଲିଗଲି । କୋଲାବାରେ ଦିନେ ରାତିରେ ମୁଁ ଶ୍ରୀ ସାଇବାବାଙ୍କୁ ସ୍ୱପ୍ନରେ ଦେଖିଲି । ତାହାପରେ ଶିରିଡ଼ି ଯାତ୍ରା କଥା ମାନସପଟରେ ନାଚିଉଠିଲା । ମୁଁ ଗୋଆରେ ପହଞ୍ଚିଲି ଏବଂ ସେଠାରୁ ଷ୍ଟିମର ଦ୍ୱାରା ମୁମ୍ବଇ ଯାଇ ଶିରିଡ଼ି ଯିବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲି; କିନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ କୂଳରେ ପହଞ୍ଚିଛି, ଷ୍ଟିମରଟି ଯାତ୍ରୀ ଭରପୂର ଥିଲା ଏବଂ ଆଦୌ ଜାଗା ନଥିଲା । କ୍ୟାପଟେନ ମୋତେ ଚଢ଼ିବାକୁ ଅନୁମତି ଦେଲେ ନାହିଁ, ତେବେ ଜଣେ ଅପରିଚିତ ଚପରାସୀ କୌଣସିମତେ ମୋତେ ଷ୍ଟିମରରେ ବସାଇଦେଲେ ଏବଂ ଏହି ପ୍ରକାର ମୁଁ ମୁମ୍ବଇରେ ପହଞ୍ଚିଲି । ତାପରେ ରେଳଗାଡ଼ିରେ ଏଠାକୁ ଆସିଲି । ବାବା ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ଏବଂ ସର୍ବଜ୍ଞ-ଏଥିରେ କୌଣସି ଶଙ୍କା ନାହିଁ । ଦେଖ, ଆମେ କିଏ ଏବଂ କେଉଁଠି ଆମର ଘର ? ଆମର ଭାଗ୍ୟ କେତେ ଭଲ ଯେ ବାବା ଆମର ଚୋରିଯାଇଥିବା ଧନ ଫେରାଇଦେଇ ଆମକୁ ଏଠାକୁ ଟାଣି ଆଣିଲେ । **ଆପଣମାନେ ଶିରିଡ଼ିବାସୀ ଆମଠାରୁ ସହସ୍ରଗୁଣ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଓ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ, ଯେଉଁମାନେ ବାବାଙ୍କ ସହିତ ହସନ୍ତି, ଖେଳନ୍ତି, ମଧୁର ସମ୍ଭାଷଣ କରନ୍ତି ଏବଂ ଅନେକ ବର୍ଷରୁ ତାଙ୍କ ପାଖରେ ରହିଆସୁଛନ୍ତି । ଏହା ଆପଣମାନଙ୍କର ଗତ ଜନ୍ମର ଶୁଭ ସଂସ୍କାରର ପ୍ରଭାବ, ଯାହାକି ବାବାଙ୍କୁ ଏଠାକୁ ଟାଣି ଆଣିଲା ।** ଶ୍ରୀ ସାଇ ଆମ ପାଇଁ ଦତ୍ତାବତାର ଅଟନ୍ତି । ସେ ହିଁ ଆମଠାରୁ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରାଇଲେ, ଜାହାଜରେ ସ୍ଥାନ ଦେଲେ ଏବଂ ଆମକୁ ଏଠାକୁ ଆଣି ତାଙ୍କର ସର୍ବବ୍ୟାପକତା ତଥା ସର୍ବଜ୍ଞାତାର ଅନୁଭବ ପ୍ରଦାନ କଲେ ।'

।। ଶ୍ରୀଫଳ ଅର୍ପଣ ଓ ସନ୍ତାନପ୍ରାପ୍ତି ।।

ଶ୍ରୀମତୀ ଔରଙ୍ଗାବାଦକର : ସୋଲାପୁରର ସଖାରାମ ଔରଙ୍ଗାବାଦକରଙ୍କ ପତ୍ନୀ ବିବାହର ୨୭ବର୍ଷ ପରେ ମଧ୍ୟ ନିଃସନ୍ତାନ ଥିଲେ । ସନ୍ତାନପ୍ରାପ୍ତି ନିମିତ୍ତ ସେ ବହୁ ଦେବଦେବୀଙ୍କ ପାଖରେ ମାନସିକ କଲେ; କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କର ମନୋକାମନା ପୂରଣ ହେଲା ନାହିଁ । ସବୁଆଡୁ ନିରାଶ ହେବାପରେ ଶେଷଚେଷ୍ଟା ସ୍ୱରୂପ ପୋଷ୍ୟପୁତ୍ର ବିଶ୍ୱନାଥକୁ ସାଥୀରେ ଧରି ଶିରିଡ଼ି ଆସିଲେ ଏବଂ ବାବାଙ୍କର ସେବା କରି ଦୁଇମାସ ରହିଲେ । ଯେତେବେଳେ ସେ ମସଜିଦ୍ ଯାଉଥିଲେ, ବାବାଙ୍କୁ ଭକ୍ତଗଣଙ୍କ ଗହଣରେ ଘେରିହୋଇ ରହୁଥିବା ଦେଖିବାକୁ ପାଉଥିଲେ । ତାଙ୍କର ଇଚ୍ଛା ଥିଲା ବାବାଙ୍କୁ ଏକାନ୍ତରେ ଭେଟି ସନ୍ତାନ ପ୍ରାପ୍ତି ନିମିତ୍ତ ପ୍ରାର୍ଥନା କରନ୍ତେ; କିନ୍ତୁ ସେ ସୁଯୋଗ ମିଳୁନଥିଲା । ଶେଷରେ ଶ୍ୟାମାଙ୍କୁ ବାବା ଏକାନ୍ତରେ ଥିବାବେଳେ ତାଙ୍କର ଗୁହାରି ଜଣାଇବା ପାଇଁ ଅନୁରୋଧ କଲେ । ଶ୍ୟାମା କହିଲେ "ବାବାଙ୍କର ତ ଖୋଲା ଦରବାର' ତଥାପି ତୁମର ଯଦି ଏପରି ଇଚ୍ଛା ତା'ହେଲେ ମୁଁ ଅବଶ୍ୟ ପ୍ରୟାସ କରିବି, କିନ୍ତୁ ଯଶ ପ୍ରଦାନ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ହାତରେ । ଭୋଜନ ସମୟରେ ତୁମେ ଅଗଣାରେ ନଡ଼ିଆ ଓ ଅଗରବତି ନେଇ ବସିଥିବ

ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ଇସାରା କରିବି, ଠିଆ ହୋଇଯିବ ।' ଦିନେ ଭୋଜନ ଉପରାନ୍ତ ଶ୍ୟାମା ଯେତେବେଳେ ବାବାଙ୍କର ହାତ ତଉଲିଆରେ ପୋଛୁଥିଲେ, ବାବା ତାଙ୍କର ଗାଲ ଚିମୁଟିଦେଲେ । ଶ୍ୟାମା କ୍ରୋଧିତ ହୋଇ କହିଲେ 'ଦେବା ! ଏହା କ'ଣ ଆପଣଙ୍କ ପକ୍ଷରେ ଉଚିତ ? ମୋ ଗାଲକୁ ଏପରି ଚିମୁଟିଲେ କାହିଁକି ? ଆମର ଏପରି ନଟଖଟିଆ ଦେବତାଙ୍କର ବିଲକୁଲ ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ଆମେ ଆପଣଙ୍କ ଉପରେ ଆଶ୍ରିତ, ତେଣୁ ଆପଣଙ୍କ ସାନ୍ନିଧ୍ୟର ଫଳ କ'ଣ ଏହା ? ବାବା କହିଲେ 'ଶ୍ୟାମା ! ତୁମେ ୭୨ ଜନ୍ମରୁ ମୋ ସାଥୀରେ ଅଛ । ମୁଁ ଏ ଯାଏଁ କେବେ ତୁମ ସାଥୀରେ ଏପରି କରିନାହିଁ । ଆଉ ଏବେ ଖରାପ ଭାବୁଛ ?' ଶ୍ୟାମା କହିଲେ 'ମୋର ତ ଏପରି ଦେବତା ଦରକାର ଯିଏ ସର୍ବଦା ଆମକୁ ପ୍ରେମ ଏବଂ ନିତି ନୂଆ ନୂଆ ମିଠା ଖାଇବାକୁ ଦେଉଥିବେ । ମୋର କୌଣସି ପ୍ରକାର କାମନା ନାହିଁ କି ସ୍ୱର୍ଗ ଆଦି ମଧ୍ୟ ପ୍ରୟୋଜନ ନାହିଁ । ସର୍ବଦା ଆପଣଙ୍କର ଚରଣରେ ଜାଗୃତ ଥିବି, ଏତିକି ମୋର ଅଭିଳାଷ ।' ବାବା କହିଲେ 'ହଁ ଏଥିପାଇଁ ତ ମୁଁ ଏଠାକୁ ଆସିଛି । ମୁଁ ସର୍ବଦା ତୁମର ପାଳନ ଏବଂ ଉଦରପୋଷଣ କରିଆସୁଛି, ଏଥିପାଇଁ ତୁମ ପ୍ରତି ମୋର ସ୍ନେହ ଅଧିକ ।'

ଯେତେବେଳେ ବାବା ତାଙ୍କର ଆସନ ଉପରେ ବିରାଜମାନ ହେଲେ, ଶ୍ୟାମା ସେହି ମହିଳାଙ୍କୁ ଇସାରା ଦେଲେ । ସେ ବାବାଙ୍କୁ ପ୍ରଣାମ କରି ନଡ଼ିଆ ଓ ଧୂପବତି ଦେଲେ । ବାବା ନଡ଼ିଆ ହଲାଇଲେ ତ ତାହା ଶୁଖିଲା ଥିଲା ଏବଂ ଶବ୍ଦ କରୁଥିଲା । ତାପରେ ଶ୍ୟାମାଙ୍କୁ କହିଲେ 'ଦେଖ, ଏହା ତ ଖଡ଼ ଖଡ଼ ହେଉଛି । ଶୁଣ, ଏହା କ'ଣ କହୁଛି ?' ଶ୍ୟାମା କହିଲେ 'ଠିକ୍ ଏହି ପ୍ରକାର ତାଙ୍କର ପେଟରେ ମଧ୍ୟ ସନ୍ତାନ ଗୁଡ଼ଗୁଡ଼ କରୁ ବୋଲି ଏହି ମହିଳା ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଛନ୍ତି । ଏଣୁ ତାଙ୍କୁ ଆଶୀର୍ବାଦ ସହିତ ନଡ଼ିଆ ଫେରାଇଦିଅନ୍ତୁ ।' ବାବା କହିଲେ 'କ'ଣ ନଡ଼ିଆରୁ ସନ୍ତାନ ଉତ୍ପତ୍ତି ହୁଏ ? ଲୋକମାନେ କିପରି ମୂର୍ଖ ଯିଏ ଏହି ପ୍ରକାର କଳ୍ପନା କରନ୍ତି ।' ଶ୍ୟାମା କହିଲେ କି 'ମୁଁ ଆପଣଙ୍କର ବଚନ ଏବଂ ଆଶିଷର ଶକ୍ତି ସମ୍ପର୍କରେ ଅବଗତ ଅଛି ଏବଂ ଆପଣଙ୍କର ଗୋଟିଏ ମାତ୍ର ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସେହି ମାଆର କୋଳ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଯିବ। ଆପଣ ତ ଏଡ଼ାଉଛନ୍ତି ଏବଂ ଆଶୀର୍ବାଦ ଦେଉନାହାନ୍ତି । ଏହି ପ୍ରକାର କିଛି ସମୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବାର୍ତ୍ତାଳାପ ଚାଲିଲା । ବାବା ବାରମ୍ବାର ନଡ଼ିଆ ଭାଙ୍ଗିବାକୁ କହୁଥିଲେ; କିନ୍ତୁ ଶ୍ୟାମା ଜିଦି କରୁଥିଲେ କି ବାବା ତାକୁ ତାଙ୍କୁ ଫେରାଇଦିଅନ୍ତୁ । ଶେଷରେ ବାବା କହିଲେ 'ତାଙ୍କର ପୁତ୍ର ପ୍ରାପ୍ତି ହେବ ।' ଶ୍ୟାମା ପଚାରିଲେ କି 'କେତେ ଦିନ ଭିତରେ ?' ବାବା କହିଲେ '୧୨ ମାସରେ' । ଏବେ ନଡ଼ିଆକୁ ଭାଙ୍ଗି ଦୁଇଖଣ୍ଡ କରିଦିଆଗଲା । ଗୋଟିଏ ଭାଗ ବାବା ଓ ଶ୍ୟାମା ଖାଇଲେ ଏବଂ ଆଉ ଗୋଟିଏ ଭାଗ ସେହି ମହିଳାଙ୍କୁ ଦିଆଗଲା ।

ଏହାପରେ ଶ୍ୟାମା ଉକ୍ତ ମହିଳାଙ୍କୁ କହିଲେ କି 'ସ୍ନେହର ଭଉଣୀ ! ତୁମେ ମୋର

ବଚନର ସାକ୍ଷୀ । ଯଦି ୧ ୨ ମାସ ଭିତରେ ତୁମର ସନ୍ତାନ ହେଲା ନାହିଁ ତାହେଲେ ମୁଁ ଏହି ଦେବତାଙ୍କ ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ନଡ଼ିଆ ଭାଙ୍ଗି ମସଜିଦ୍‌ରୁ ବାହାର କରିଦେବି ଆଉ ଯଦି ମୁଁ ଏଥିରେ ଅସଫଳ ହେଲି ତାହେଲେ ମୁଁ ନିଜକୁ ମାଧବ ବୋଲି କହିବି ନାହିଁ । ଯାହା କିଛି ବି ମୁଁ କହୁଛି, ଏହାର ସାର୍ଥକତା ତୁମକୁ ଶୀଘ୍ର ବିଦିତ ହୋଇଯିବ ।'

ଏକବର୍ଷରେ ତାଙ୍କର ପୁତ୍ରରତ୍ନ ପ୍ରାପ୍ତି ହେଲା ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ତାକୁ ପାଞ୍ଚମାସ ହେଲା, ପତିଙ୍କ ସହିତ ସେ ବାବାଙ୍କର ଶ୍ରୀଚରଣରେ ଉପସ୍ଥିତ ହେଲେ । ପତି-ପତ୍ନୀ ଦୁହେଁ ଭୂମିଷ୍ଠ ପ୍ରଣାମ କଲେ ଏବଂ କୃତଜ୍ଞ ପିତା(ଶ୍ରୀମାନ ଔରଙ୍ଗାବାଦକର) ପାଞ୍ଚଶହ ଟଙ୍କା ଭେଟି ଦେଲେ, ଯାହା ବାବାଙ୍କର ଅଶ୍ୱ ଶ୍ୟାମକର୍ଣ୍ଣ ପାଇଁ ଛାତ ତିଆରି କରିବା କାମରେ ଲାଗିଲା ।

ଶ୍ରୀ ସଦ୍‌ଗୁରୁ ସାଇନାଥାର୍ପଣମସ୍ତୁ । ଶୁଭଂ ଭବତୁ ।।

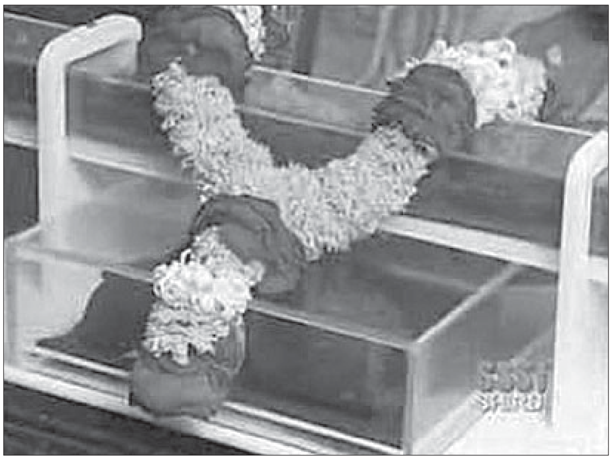

ବାବାଙ୍କର ପବିତ୍ର ପାଦୁକା ଓ ସଟ୍‌କା ଏବେ ସାଇବାବା ସଂସ୍ଥାନ ନିକଟରେ ରହିଛି । ପ୍ରତି ଗୁରୁବାର ଚଭାଡ଼ି ଯାତ୍ରା ସମୟରେ ଭକ୍ତମାନେ ଏହାକୁ ଦର୍ଶନ କରୁଛନ୍ତି ।